

สี่พันตร

บทที่ 22

ในวันต่อๆ มา คุณหญิงเจ็ดจัดให้พวกผู้ชายแยกโต๊ะอาหารไปที่อีกห้องหนึ่ง ตัวตึกใหญ่ไม่ใช่ที่เฉพาะของสาวๆ อีกแล้ว จะพบเห็นนายทหารคนใดคนหนึ่งอยู่ตรงนั้นตรงนี้ อ่านหนังสือบ้าง ดูโทรทัศน์และพูดคุยกันบ้าง เพราะเหตุนี้กลุ่มสาวแก่นจึงมักจะหาเรื่องออกจากห้องฝึกซ้อม บางครั้งหายไปนานจนครูพรต้องส่งคนอื่นไปตาม

แม้จะรำคาญใจที่หนุ่มๆ เข้ามาจู้จี้จ๋านแต่ครูพรก็พูดอะไรไม่ได้ การที่คุณหญิงเรียกหาร้อยเอกกวินเสมอ ทำให้ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ให้ร้อยเอกภักดีและซลัมภอยู่ด้วยในตัวตึก

ครูเจดีย์วปลอบครูพรว่า

“อยู่กันแบบนี้ก็อุ่นใจดี ไหนๆ ก็จะต้องเดินทางด้วยกันอยู่แล้ว”

คุณหญิงเอง พอเบื่อกิจการจับตามองสาว ๆ ก็หันมาสนใจซักถามสองหนุ่มจากต่างเมือง แต่ว่าทั้งสองไม่ยอมให้ความร่วมมือ คำตอบที่เธอได้รับคือท่าทีเคร่งขรึม ผิดกับผู้กองจากกองทัพไทยที่ปฏิบัติต่อเธออย่างคนสำคัญ

ร้อยเอกภักดีไม่ยอมพูดภาษาไทย เขามักมองคนที่เข้ามาชวนพูดคุยด้วยสีหน้าท่าทีไว้ตัวเหมือนไม่เข้าใจภาษาและไม่ต้องการผูกมิตรสนิทสนม ทำให้คนที่เข้ามาพูดด้วยหมดความพยายามไปเอง

เพื่อนๆ เข้าว่า “สงสัยแสงเดือนต้องไปเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ก็ภาษาหัดดินก่อนแล้ว”

“หรือไม่ก็สอนพระเอกของเธอให้พูดภาษาไทย”

“ฮึ ความรักไม่มีพรหมแดนนะยะ” เจ้าตัวเซ็ดหน้า

“นั่นซิ ยังมีเวลาอีกตั้งหลายวัน ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จต้องอยู่ที่นั่นจริงไหม”

อุษาถามทิพย์ว่า “ผู้กองภักดีพูดภาษาไทยไม่ได้หรือทิพย์”

“ฉันไม่รู้จะ.....”

“งั้นทิพย์พูดภาษาอังกฤษกับเขาซิ เธอพูดอังกฤษเก่งนี่นา”

เธอหลบตา “ฉันไม่มีอะไรจะพูดกับเขานี่จะ อุษา”

“พูดอะไรก็ได้ เขาอุตส่าห์มาดูแลพวกเราและยังจะต้องดูแลต่อที่หัดดิน เราควรจะให้การต้อนรับ ไม่ใช่ปล่อยให้เขาต้องอยู่เหงาๆ เพราะพูดกับใครไม่รู้เรื่อง เวลานี้เราเป็นเจ้าของบ้านนะทิพย์นะ”

ทิพย์มองเพื่อนหญิงผู้มีน้ำใจงามอย่างอ่อนโยน

“ก็ได้ ถ้ามีโอกาสฉันจะทำตามที่เธอบอก”

เธอรู้ว่าภักดีเข้าใจภาษาไทยดี นายทหารหนุ่มคล่องแคล่วฉลาดเฉลียว ดวงตาคมวาวคู่กันเหมือนจะค้นให้รู้ทุกอย่างที่สงสัย แต่แม้ว่าจะรับปากกับอุษาไว้ เธอก็คอยหลบเลี่ยงคนที่ชอบจับจ้องมองเธอด้วยประกายตาวาววามคนนี้เสมอ.....

บางครั้งเธอเผชิญหน้ากับเขาเหมือนฝ่ายนั้นตั้งใจ ครั้งหนึ่งเธอว่างจึงช่วยแม่บ้านดูแลอาหาร ครั้นหันกลับมาก็เกือบจะชนกับคนร่างสูงหนาที่แก้มงายเข้ามาในจวนชิต

“อู๊ย”

อีกฝ่ายไม่ขอโทษสักคำ สีหน้าเหมือนจับผิดระคนทำทนาย ทำให้ทิพย์หายใจไม่สะดวกเสมอ

เธอถามกร้าวๆ เป็นภาษาอังกฤษ “ต้องการอะไรหรือคะ ผู้กองภักดี”

“ถ้าผมบอกว่าต้องการอะไรแล้วคุณจะให้หรือ”

เธอออกจะงุนงง ได้แต่โทษภาษาพูดที่ไม่ใช่ทั้งของเธอและของเขา ครั้นขยับจะเดินหนี ร่างใหญ่ก็ม้วนขยับไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้เธอต้องเงยหน้าขึ้นมองดูๆ

ดวงตาคมเข้มคู่กันมองตอบ น้ำเสียงพูดเยาะหยัน

“ผู้หญิงโสพล ไร้น้ำใจอย่างนี้ทุกคนหรือเปล่า”

เสียงเธอเข้ม “คุณว่าใครไร้น้ำใจ...!”

“ก็คุณไม่เหมือนสาว ๆ คนไทยที่เอาใจคนไกลบ้านอย่างดี”

“คุณรู้จักผู้หญิงโสพลกี่คนแล้วละคะ”

“ไม่กี่คน แต่ทุกคนดูจะเหมือนกันหมด” น้ำเสียงเยาะๆ ของเขาเจือหัวเราะเหมือนขบขัน

“นับเป็นเรื่องดีสำหรับผู้หญิงโสพล ที่คุณรู้จักเพียงไม่กี่คน”

พูดจบเธอก็หันจะเดินหนี มืออ่อนๆ คว่ำข้อมือเธอทันทีที่ตั้งใจให้ถลากลับแทบจะปะทะอกหนาที่สวมเสื้อหยาบๆ ที่เหมาะสมกับฐานะของนายทหารหนุ่มที่อยู่ในระดับสามัญ

“พูดใหม่ซิ” น้ำเสียงเขาไม่สบอารมณ์

“ปล่อยนะ..!”

“พูดให้ดีกว่าก่อน”

“ไม่..!”

เสียงสาว ๆ พูดคุยหัวเราะกันไกลเข้ามาทำให้เขาต้องปล่อยข้อมือเธอ ทิพย์รีบผละหนี แต่ก็ยังไม่พ้นสายตาของเพื่อนๆ สีหน้าของแสงเดือนและอภิรดี ไม่พอใจทั้งระแวงสงสัย

เธอไม่มีแก้มใจจะแก้ตัว

ไม่ใช่องค์กรชายภควัตแน่ๆ พระองค์อ่อนโยนงดงาม ไม่ก้าวร้าว กระด้างไร้มารยาทเช่นนายร้อยเอกภักดีคนนี้.....

เสื้อผ้าที่จะใช้ในการแสดงถูกส่งมาให้ทดลองสวมใส่ คุณหญิงเจิดถือวิสาสะมองดูสาว ๆ ลองเสื้อ เธอมองรูปทรงสวยสมบุรณ์ และผิวพรรณผุดผ่องของสาวน้อยต่างถิ่นไม่วางตา แล้วความคิดหนึ่งก็วูบขึ้นมา

ประกายตาเธอวาววับเมื่อกระซิบกับคุณวันดีว่า “แม่ทิพย์คนนี้น่าจะส่งไปให้ท่านเทิดนึก เท่ากับยิงที่เดียวได้นกสองตัวเลยนะคุณ”

คุณวันดีรู้จักท่านเทิดดี ท่านเป็นผู้มียศศักดิ์อำนาจบารมี การเป็นคนสนิทของท่านย่อมนำมาซึ่งลาภผลอย่างไม่ต้องสงสัย ท่านเทิดชอบหญิงสาวเยาว์วัยนัก จนใครก็ตามที่รู้จักและหวังจะประจบเอาใจ จะเพียรพยายามสรรหาสาวงามมาปรนนิบัติท่านเป็นพิเศษ

“จริงซิคะ คุณหญิง ถ้าท่านเทิดเห็นเด็กคนนี้นคงถูกใจแน่ๆ”

“ท่านกำลังจะมีงานเลี้ยงวันเกิดพอดี ฉันจะบอกให้ครูพรจัดชุดรำไปแสดง”

“อู๊ย แต่ว่ารายการแสดงงานนั้นเขาจัดกันไว้หมดแล้ว เราจะแทรกเข้าไปได้ยังไงคะ”

“ต้องได้ซิ ลองฉันสั่ง ใครจะขัดก็ให้มันรู้ไป” คุณหญิงหันมาทำตาเขี้ยว

คำสั่งของคุณหญิงให้จัดชุดรำไปแสดงในงานวันเกิด ท่านเทิดทำให้ครูพรเดือดร้อนรีบรายงานท่านพลเอกไชยันต์ ท่านนายพลจึงพยายามสกัดกั้นภรรยา ด้วยการป้อนท่าทีจริงจังเคร่งขรึม

“นาฏศิลป์ชุดนี้ต้องไปแสดงงานสำคัญที่หัตดิน คุณนี่ยังงี่ขึ้นมมาถึงจะให้ไปแสดงงานวันเกิดของท่านเทิด”

“ทำไมคะ งานท่านเทิดออกจะหรูหรา นาฏศิลป์ของเราที่สวยงามน่าอวดคนอื่นจะตายไป ฉันไม่เห็นว่าจะเสียหายอะไรที่จะไปเปิดตัวสักครั้งก่อนจะไปแสดงจริง”

“พวกเขาจะไปหัตดินในฐานะทูตวัฒนธรรม ทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามกำหนดการ หากมีอะไรผิดพลาดขึ้นมาละก็จะเสียหายทั้งหมด”

“เอ๊ะ อะไรจะผิดพลาดล่ะคะ ฉันแค่พาเด็กไปทดลองแสดงก่อนออกงานจริงครั้งเดียวเท่านั้น และนี่ก็เป็นงานใหญ่ของคนสำคัญด้วย” สีนहांทำทางคุณหญิงบอกความตั้งใจที่แน่วแน่

“แล้วถ้าเกิดมีปัญหาขึ้นมาล่ะ เรื่องไม่คาดคิดเกิดขึ้นได้เสมอ คุณจะได้เจอเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ยังไง”

“คุณก็พูดเกินไป ที่นี้เมืองไทยนะคะ ไม่ใช่ลองปรียที่ยังกันตุมๆ จะได้กัถนั้นกัถนี้ แล้วฉันก็มีคนคุ้มกันของฉัน รับรองว่ากัถจะดูแลสาว ๆ ของคุณอย่างดีเทียวละ”

“ถ้าเกิดมีอะไรขึ้นมาจริงๆ กัถจะทำอะไรได้”

“โธ่เอ๊ย... กับแค่เด็กนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์กลุ่มเดียว คุณก็ทำัยกับสำคัญนักหนา หรือว่ามีใครเป็นคนสำคัญพิเศษถึงได้เป็นห่วงนักกว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

ท่านนายพลอับจน ได้แต่มองภรรยาอย่างระแวงแคลงใจ

“คุณจะไปหานาฏศิลป์กลุ่มนี้ไปแสดงงานท่านเทิดเพื่ออะไรกัน”

“อ้าว วันเกิดท่านทั้งที ฉันก็ต้องทำอะไรให้เป็นพิเศษบ้างซิ นี่ฉันยังมีเรื่องจะต้องรบกวนท่านอีกหลายเรื่อง มีโอกาสก็ต้องเอาใจท่านไว้ก่อน เวลาพูดเรื่องงานจะได้ผ่านราบรื่น”

ท่านนายพลรู้ว่าไม่อาจหยุดยั้งความตั้งใจของภรรยาได้ แต่ก็หวังครมครันว่าคุณหญิงจะมีความเข้าใจในตัวทิพย์อย่างไรกันแน่ แต่มาถึงอย่างไรงานราชการลับก็เป็นสิ่งที่ท่านไม่อาจพูดให้ภรรยาฟังได้

แผนการนี้ได้ถูกวางขึ้นร่วมกัน ในเวลานั้น องค์ชายอนุชิต ยืนพระหัตถ์มาจับกระซิบ สُرเสียงหนัก ประกายพระเนตรเคียดขรึม

“...ฉันรับรองว่าจะรับผิดชอบเรื่องทั้งหมดไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น จะไม่ทำให้ท่านนายพลและประเทศไทยต้องเสียหาย...”

แม้หากมีสิ่งเสียหายเกิดตามมาจริง ท่านนายพลก็พร้อมจะรับความเดือดร้อนไว้แต่ผู้เดียว การประสานงานราชการลับในระหว่างประเทศทั้งสองมีมาเนิ่นนาน ตัวท่านเองเป็นหนี้บุญคุณพระราชวงศ์โสฬส จนแม้แต่ชีวิตก็ไม่พอจะนำมาทดแทนได้

ท่านรู้ว่าเป็นการยากที่จะบอกให้คุณหญิงเข้าใจ เมื่อคุณหญิงไม่ได้เอ่ยถึง “ทิพย์” ท่านจึงได้แต่นิ่งเงียบ.....

คุณหญิงส่งครุสาวใหญ่ทั้งสองว่า

“เอาชุดรำอวยพรกับเซ็งสวิงก็แล้วกัน... เซ็งสวิงสี่คนและรำอวยพรอีกสี่คน ส่วนคนที่ไม่ได้รำก็ไปช่วยครูพรกับครูเจลียว”

“เซ็งสวิงคงต้องให้ทิพย์รำแทนละ เพราะอุษายังเจ็บขาอยู่”

พอได้ยินครูพรพูดกับครูเจลียวเช่นนั้น คุณหญิงและคุณวันดีก็หันมองหน้ากันวูบวาบ

“งั้นไม่เอาเซ็งสวิงก็ได้ งานนี้ไม่ต้องให้ทิพย์แสดงหรือกัถฉันอยากให้คนแสดงเป็นคนไทยแท้ๆ”

สาว ๆ ตื่นเต้นที่จะได้ไปออกงานราตรีที่หรูหราของท่านผู้ใหญ่ที่คนทั้งประเทศรู้จักในฐานะหนึ่งในคณะรัฐบาลซึ่งกำลังมีอำนาจและมั่งคั่ง

ที่สุด แต่พอร้อนใจถึงชุดที่จะใส่ คุณหญิงก็พูดว่า
 “มีอะไรก็ใส่ๆ ไป ไม่ต้องเรื่องมาก เราเป็นแค่นาฏศิลป์
 เข้าไปแสดง ไม่ใช่แขกสำคัญที่ได้รับเชิญสักหน่อย พวกเธอสาวๆ
 ไม่ต้องใส่เสื้อผ้าแพงๆ เครื่องประดับหรูๆ ก็สวยเกินใคร อยู่แล้วละ”

คุณวันดีช่วยเลือกเสื้อผ้าเตรียมไว้ ส่วนใหญ่จะสวมเสื้อ
 สายเดี่ยวเปิดหลังไหล่และกระโปรงพอดีเข้าเรียบๆ

พอถึงวันงาน คุณหญิงก็ส่งร้อยเอกกวินให้ขับรถมารับ
 ทิพย์แต่งตัวแบบเดียวกับคนอื่นๆ แต่โครงร่างที่ได้สัดส่วน
 และผิวพรรณเปล่งปลั่งที่ปรากฏอยู่ในท่ามกลางสาว ๆ กลับดูโดดเด่น
 โดดเด่นในสายตาคนรอบข้าง ฝอยยาวที่ถูกรวบไว้ง่าย ๆ เรียบสั้น

ร้อยเอกกวินจ้องมองเธอด้วยประกายดาววาววับ ส่วนชลัมภุและ
 ร้อยเอกภักดีมองเธอเดินตามสาว ๆ ไปขึ้นรถตู้ ด้วยสีหน้าที่เคร่งขรึม

“รถคันนี้ไม่มีที่ว่าง... กระทบมือจะไปกับผู้กองลอร์ช”

ชลัมภุกระซิบด้วยภาษาท้องถิ่นที่คิดว่าไม่มีใครเข้าใจ เธอพยักหน้า

“ฉันจะช่วยครูพรครูเฉลียวอยู่ในห้อง ไม่ออกไปไหนหรอก”

“รักษาพระองค์ด้วย”

“วางใจเถอะค่ะ”

กวินปิดประตูเมื่อพวกผู้หญิงขึ้นรถกันครบ เดินมาขึ้นนั่งประจำที่
 คนขับ ยิ้มกว้างโบกมือให้สองชายที่ยืนมองเครียดๆ

“แล้วพบกันที่งานครับ”

งานเลี้ยงถูกจัด ณ โรงแรมหรูที่สุด ในวันนี้มีคนในเครื่องแบบ
 ทหารและตำรวจมาประสานงานกับเจ้าหน้าที่ของโรงแรมมากกว่าปกติ
 ชาวต่างชาติในบริเวณ พลอยตื่นตัวไปด้วย ยิ่งในเวลาที่มีคนใน
 เสื้อผ้าหรูหราสวมเครื่องประดับแพรวพรายทยอยกันลงจากรถหรูๆ ที่
 ด้านหน้า พวกเขายิ่งตื่นตาตื่นใจ

สาว ๆ นาฏศิลป์ถูกพาไปยังห้องพักที่ท่านเจ้าภาพเปิดให้ใช้เป็น
 ที่แต่งตัว ต่างช่วยกันถือถุงเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์สำหรับ
 การแสดงขึ้นมา ห้องพักที่ตั้งเตียงใหญ่คู่กันคับแคบไปถนัดใจ เมื่อ
 ผู้หญิงทั้งสิบสามคนเข้ามาอยู่รวมกัน

กวินพูดว่า “ช่างทำผมก็กำลังจะมาถึงแล้วละครับ”

“ตายจริง แค่นี้ก็ไม่มีที่จะเดินกันอยู่แล้ว”

“อดทนกันหน่อย เร่งแอร์ให้แรงๆ จะได้ไม่ร้อน” ครูพรว่า

สาว ๆ กำลังวุ่นวายทำผมแต่งหน้าเมื่อคุณหญิงมาเคาะประตูห้อง
 ทุกคนตื่นตัวเมื่อรู้ว่าเธอไม่ได้มาคนเดียว แต่ “ท่านเทิด” ผู้ยิ่งใหญ่
 ยืนอยู่ข้างๆ ที่ด้านหลังยังมีร่างที่บึบๆ ของนายทหารหลายคน

“เด็ก ๆ จะ” คุณหญิงแต่งตัวหรูหราสวมเครื่องเพชรแพรวพราย
 แต่งหน้าเข้มจนดูเหมือนหน้ากากสีฉูดฉาด “มาทำความเคารพท่านเทิด
 ชิ ท่านอุตสาห์เมตตาขึ้นมาถึงที่นี่ทั้งๆ ที่กำลังยุ่งรับแขกอยู่แท้ๆ”

ทุกคนล่อมวงเข้ามาทำความเคารพทั้งที่ยังครึ่งๆ กลางๆ อยู่ใน
 ระหว่างการแต่งหน้าทำผม ชายสูงวัยท่าทางมีสง่าราศียิ้มว่า

“สวัสดิ์ๆ ขอบใจที่มาช่วยงานวันนี้ พวกคุณน้ำใจดีจริงๆ”

คุณหญิงนอบน้อมอ่อนหวาน “ทุกคนอยากมาอวยพรท่านใน
 งานวันนี้ทั้งนั้นค่ะ พวกเขาตั้งใจจะแสดงกันอย่างเต็มที่”

ท่านเทิดมองไปรอบๆ “แต่ห้องนี้ดูจะแคบไปนะ ทำไม่ไม่เปิด
 ห้องเพิ่ม อาหารการกินน้ำท่ามีพอหรือเปล่า ผมจะจัดคนมาคอย
 ดูแลให้ ต้องการอะไรก็สั่งได้ตามใจชอบ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ห้องนี้ห้องเดียวก็พอแล้ว” ครูพรรีบพูด

ครูเฉลียวกลับพูดว่า “เป็นพระคุณอย่างยิ่งค่ะ”

ท่านเทิดหันไปเรียกคนติดตามซึ่งรีบเข้าค้อมกายรับคำสั่ง
 “เปิดห้องให้อีกห้องหนึ่งซิ แล้วดูแลน้ำท่าอาหารการกินด้วย
 ซีนปล่อยให้หิวจะเป็นลมเป็นแล้งไปก่อนได้แสดง”

ชายนั้นรับคำสั่งแข็งขัน ท่านเทิดหันมาหาครูสาวใหญ่ทั้งสอง

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก ไหนๆ พวกคุณมีน้ำใจมาช่วยก็ขอให้
 ทำตัวสบายๆ กันเถอะ”

“ขอบพระคุณค่ะ” ครูทั้งสองพนมมือไหว้

“นี่หรือนาฏศิลป์ที่จะไปแสดงที่หัตดิน” ดวงตาคมวาววาม
 มองสาว ๆ แต่ละคน “สวยๆ กันทั้งนั้น ดีแล้ว เราต้องไปบอกให้
 ต่างชาติรู้ว่าเมืองไทยมีทรัพยากรล้ำค่า มีสาวสวยแล้วยังมีศิลปะ
 วัฒนธรรมล้ำเลิศ... ได้ยินว่าจะมีชาวต่างชาติมาร่วมงานที่หัตดินกัน
 มากนี้ใช่ไหม ก็เลยเท่ากับพวกเราได้ส่งเสริมการท่องเที่ยวไปด้วย”

“ที่จัดนาฏศิลป์ไปแสดงครั้งนี้ นอกจากจะเพื่อกระชับมิตรแล้ว
 เรายังมุ่งหมายอย่างนั้นอยู่แล้วค่ะ ทุกวันนี้ดิฉันก็มาคอยดูแลพวกเขาอยู่
 ค่ะท่าน” คุณหญิงงอตัวพูดประจบประแจง

“อย่างนั้นหรือ”

“ท่านคะ นี่ยังไงคะ นาฏศิลป์จากโสฬสที่ดิฉันเรียนให้ทราบ”

คุณหญิงเดินมาดิ่งทิพย์ออกจากกลุ่ม ทิพย์ออกจะงง แต่ก็
 ก้าวตามโดยดี สายตาของท่านเทิดระริก มองเธออย่างสำรวจตรวจตรา

“คนนี่เองหรือ.....”

“ค่ะ เห็นว่าได้ทั้งรำไทยและศิลปะโสฬส”

“พูดภาษาอะไรได้บ้าง” ท่านจ้องมองเธอยิ้มๆ

ทิพย์ตอบอย่างนอบน้อม “ไทย อังกฤษ และฝรั่งเศสคะ”

“ดีจริง คนสวยและเก่งเดี๋ยวนี้หายาก”

“เขาชื่อทิพย์ค่ะ” คุณหญิงแนะนำ

“ชื่อเพราะสมตัว” น้ำเสียงท่านเจ้าหัวเราะ ดวงตาระริกจับจ้องมองเธอไม่เลิกรา จนคนอื่นๆ สงเกตและทิพย์วางสีหน้าไม่ถูก

การที่หญิงสาวแปลกถิ่นผู้มาทีหลังได้รับความสนใจอย่างออกนอกหน้า ทำให้สาวแก่นกล้าประจำกลุ่มขุ่นเคือง พอท่านผู้ใหญ่จากไป อภินิหารก็เสียดสีด้วยคำพูดเยาะหยัน

“ดูเธอจะเป็นที่ถูกตาถูกใจของคนระดับนายพลเสมอนะทิพย์”

“นั่นซิ ทิพย์คงเกิดมาสำหรับเรื่องนี้โดยเฉพาะ” แสงเดือนสนับสนุนด้วยน้ำเสียงเจ้าหัวเราะ

สีหน้าของหญิงสาวเคร่งขรึมลง ครูพรหมวดคิ้ว

“อภินิหาร แสงเดือน พวกเธอนี้หาเรื่องคนเก่งจริงนะ มาที่นี่มาแต่งตัวให้เสร็จเร็วๆ”

ลอรืซรับชลัมภุและภักดีมาถึงแล้วมาเคาะประตูรายงาน เบาทใจเมื่อทิพย์ออกมาทักทาย ลอรืซจำต้องแยกไปรับใช้ท่านผู้ใหญ่ แต่ว่าอีกครู่หนึ่ง ชลัมภุและภักดีก็ถูกเรียกตัวเมื่อคุณวันดีขึ้นมาบารบเร้า

“มาช่วยกันทั้งสองคนนั้นแหละ ฉันไม่มีปัญญาแยกของลงจากรถและคนอื่นก็ไม่ว่างกันเลย มาประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นไม่นานหรอก”

แต่ทั้งสองชาย กลับถูกรังตัวไว้นาน.....

เพราะอ้างว่าไม่มีห้องว่างในชั้นเดียวกัน ห้องที่ถูกเปิดขึ้นใหม่จึงต้องแยกไปอยู่คนละชั้น สาวๆ ครึ่งหนึ่งรวมทั้งทิพย์ถูกกะเกณฑ์ให้ถือข้าวของตามคนของท่านเทิดไป มีครูเฉลียวตามไปควบคุม

“มีอะไรก็ติดต่อกันทางโทรศัพท์นะ” ครูพรส่ง

หลังจากแยกเป็นสองกลุ่ม ต่างก็ทำงานกันได้สะดวกขึ้น นาฏศิลป์ที่จะต้องแสดง บรรจงท่าผมแต่งหน้าแต่งตัว ขณะเดียวกันอาหารและเครื่องดื่มก็ถูกส่งมาปรนเปรอไม่ขาด สาวๆ เพลิดเพลินกับการปรนเปรอตัวเองจนมีเสียงต่อว่าต่อขานดังเป็นระยะ

“ซูลี เธอเลิกเคี้ยวได้แล้ว ไม่อย่างนั้นจะทาปากได้ยังไง”

“เอ้า น้ำหยดใส่เสื้อเป็นรอยแล้ว ระวังหน่อยซิ”

ทิพย์ุ่นวายช่วยเพื่อนแต่งหน้าแต่งตัวจนลืมนึกถึงเรื่องอื่น ไม่รู้ว่าชลัมภุและภักดีเสร็จงานแล้วตามกันขึ้นไปยังห้องพักห้องแรก และเพราะไม่อาจยืนเกาะกาะอยู่ที่หน้าห้องซึ่งตรงกับประตูห้องพักของผู้อื่น ชายหนุ่มทั้งสองจึงต้องไปเฝ้ารอรออยู่ตรงบริเวณโถงว่าง เยื้องห่างออกไป

อภินิหารเปิดประตูออกมาเห็นเมื่อเธอเปิดรับพนักงานที่นำเครื่องดื่มขึ้นมาบริการ เธอยืมให้สองชาย ก่อนจะผลุบเข้าห้องไปกระซิบเรียกเพื่อนๆ

“ยัยเดือน... พระเอกของเรากลับมาแล้ว”

แสงเดือนหัวเราะคิกคัก “พี่ชายคงนึกว่ายัยทิพย์ยังอยู่ที่นี้... ดีแล้ว แกล้งให้อยู่กับพวกเราตรงนี้แหละ”

แล้วสาวๆ ก็เปิดประตูห้องออกมายั่วเย้า

“พวกเราต้องการความช่วยเหลือค่ะ”

“เข้ามาช่วยพวกเราแต่งตัวหน่อยได้ไหมคะ”

เสียงเอ็ดจากครูพรทำให้ประตูห้องปิดลง ชลัมภุและภักดี ยิ้มขมๆ ให้กัน เข้าใจว่าทิพย์กำลังุ่นวายอยู่ข้างในจริงๆ

จนคุณหญิงโทรศัพท์ขึ้นมาตามเพราะใกล้เวลาแสดง ครูพรจึงใช้โทรศัพท์ภายในโทรไปนัดกลุ่มที่ถูกแยกห้องให้ลงไปพบกันข้างล่าง แล้วชวนสาวๆ นาฏศิลป์ก็ตามกันออกมา

“ไปดูพวกเราไหมคะ พี่ชาย” อภินิหารชักชวน

“ไปกันเถอะคะ นะคะ ผู้กอง” แสงเดือนยิ้มยั่วนายร้อยเอกหน้าขมิ้มจากหัสติน

“ทิพย์ยังอยู่ในห้องหรือ” ชลัมภุถาม

เพื่อนอีกคนตอบว่า “เปล่าค่ะ เขาแยกห้องออกไปตั้งนานแล้ว ป่านนี้คงลงไปอยู่ที่งานแล้วละค่ะ”

หนุ่มใหญ่ขมวดคิ้ว ได้แต่โดยสารลิฟท์ลงมาด้วย

นาฏศิลป์อีกกลุ่มหนึ่งรออยู่ที่หลังเวที ชลัมภุมองไม่เห็นทิพย์ จึงเข้าไปถามหา

อุษาตอบว่า “ทิพย์ยังอยู่ที่ห้องค่ะ เห็นบอกว่าจะรออยู่ที่นั่น เพราะประเดี๋ยวพอรำจบพวกเราต้องกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วจึงจะลงมาพร้อมกัน”

“ห้องไหน”

พอเธอบอกหมายเลขห้อง ชลัมภุก็ขยับตัวแยกออกไปทันที

คนอื่นๆ มองตาม แสงเดือนในชุดรำ อดหัวเราะไม่ได้

“ช่างเป็นพี่ชายที่ห่วงใยน้องสาวจริงๆ”

ภักดีได้แต่มองตาม ไม่อาจตามร่างสูงใหญ่ที่ผละจากไปให้เป็นที่สงสัย... หน้าทีของเขาถือดูแลสาวนาฏศิลป์ทั้งกลุ่ม ไม่ใช่ใครคนใดคนหนึ่ง.....